

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

Malaki 3:1-4

1 Tim 6:13-16

Luk 2:22-40, Joh 1:14-18

Ps: 479, 331, 393, 5

Det här är en dag som handlar om hopp och om tillit. Om ljuset som kommer till oss. *Kyndel* betyder just ljus. Den här gamle Symeon personifierar för oss det trotsiga hoppet, som aldrig ger upp. Han hade väntat på *Israels tröst* i hela sitt liv. Han gav inte upp, han levde på hoppet att få se Guds Messias innan han dog.

Och när han står där och håller barnet i sin famn blir hans första ord: ”Nu låter du din tjänare gå hem i frid”. Han fick se Herrens Messias innan han själv sett döden, så som han blivit lovad. Att få dö blir för Symeon att få komma hem. Kanske borde vi istället för att säga att någon har gått bort, säga att denne har kommit hem. Hem till Gud.

Jag tänker på en boktitel av Gunnar Edman när jag ser Symeon med Jesusbarnet framför mig: ”Barnet buret bär den vuxne” heter boken. Det är nog en erfarenhet som man kan uppleva om alla barn: barn ger hopp och tillit bara genom att finnas till. Men det gäller naturligtvis i ännu högre grad om just detta barn som Symeon håller i sina armar. Det barnet som han bär, bär inte bara Symeon, det bär hela mänskligheten, hela världen i sin famn.

Just det barnet kommer nämligen från Gud, ja *Är Gud själv*. Ordet blev människa, som dagens alternativa text börja ur Johannesprologen. Ordet, *logos*, som fanns hos Gud och var Gud kommer nu till oss. Ordagrant står det att Ordet blev *kött*. Även om det för oss kan verka mindre fränstötande att använda ordet människa eller kropp, så syftar ordet kött just på sårbarheten. Gud är en sårbar Gud som kan blöda. Jesus hade inte bara skenkropp, han fick en kropp liksom vi med dess begränsningar och behov. Detta som vi kallar för inkarnationen, *förköttsligandet*.

För mig är det uppenbart att detta inte kan vara en mänsklig uppfinning. För om hela idén om att Gud kommer till oss som människa, om den idén hade varit mänsklig, hur hade det sett ut då?

I antiken fanns en rik mytologi om en mängd gudar och hjältar, många av dem hade både gudomligt och mänskligt ursprung. Men dessa gudar och halvgudar är så uppenbara produkter av mänskligt önsketänkande. De är osårbara, ingen kan skada dem. De är superstarka och har magiska krafter. Samtidigt så befinner de sig *moraliskt*, på samma nivå som oss människor. Faktiskt ganska lika de superhjältar som möter oss på vita duken i våra biografier. Stålmannen, Spiderman, och vad de nu kan heta.

Så hade det sett ut, om människan själv fått bestämma. Detta står i skarp kontrast till hur Gud faktiskt kom till oss. Kroppsligt, fysisk är han på samma nivå som oss, men moraliskt är han ljusår över oss.

Paulus talar i episteltexten om att Gud bor i ett ljus som ingen kan nalkas. Ingen kan närma sig Gud, ingen kan se honom att leva. Men när *vi* inte kunde komma till *honom*, kom han till *oss*. Ordet blev människa och bodde bland oss. Och, lägger Johannes till: vi såg hans härlighet.

Det ljus, den härlighet som bara fanns hos Gud, den har nu Jesus tagit ner till jorden. Han har visat den för oss människor. Johannes, tillsammans med Petrus och Jakob befann sig på förklaringsberget när Jesus förvandlades inför dem. Det kan mycket väl vara den händelsen som han syftar på när han skriver *vi såg hans härlighet*. Vi har här ett ögonvittne som talar till oss, till dig och mig.

På samma sätt med den andre Johannes, Johannes döparen. Han var också en i raden av många vittnen, vittnen som började med Mose och profeterna. Långt innan Jesus var född började de tala om Messias som Guds lovade skulle komma.

Jesus binder samman dåtid, nutid och framtid. Ordet som *var* av evighet, *blev* en del av sin skapelse. Johannesprologen talar ju tydligt om Jesus pre-existens. Han fanns hos Gud innan han blev människa. Han är nu både Gud och människa och kommer så förbli i evighet.

Men Jesus binder inte bara samman vår tid och Guds evighet. Han binder också samman Gud med människan. Han som var hos *Gud*, bodde nu bland *oss*.

Tidigare hade Gud talat till oss. Mose fick till exempel Guds lag. Genom budorden så fick vi kunskap om hur vi ska göra för att leva ett gott liv. Så människor kunde få del av Guds budskap även innan Jesus föddes.

Men med Jesus är det annorlunda. Han *kom* inte med ett budskap, han *är* själva budskapet. Han *är* Ordet. Lagen gavs till Mose, men Jesus kom med nåden och sanningen. Skillnaden där emellan är som när någon frågar efter vägen och så får han först en karta. ”Varsågod, följ kartan, det är bara att gå”. Man har visserligen fått lite hjälp, man har ju en karta, men man är ändå på något sätt utlämnad åt sig själv och sin egen förmåga. Och tyvärr går vi ofta vilse, även om vi har tillgång till budens karta.

Men Jesus ger oss inte bara en karta, han går själv vägen. Han leder oss, och han bär oss genom svårigheter. Han som kom med nåden och sanningen.

Ingen har sett Gud, ändå vet vi mycket om honom. Den ende sonen, själv Gud, har nämligen förklarat honom för oss.

Symeon fick ta emot *Ordet* i sina armar. Guds Son höll han i sina händer. Det får ju inte vi göra, tänker du kanske. Vi har ögonvittnen som talar till oss genom bibeln, men vi får inte själva se.

Men vi får också ta emot Jesus, vi tar emot honom i våra hjärtan. Och när du går fram till altaret får du ta emot *Ordet* i brödets och vinets gestalt. Precis som Symeon får du ta emot honom i dina händer. Det Symeon fick uppleva efter att ha väntat hela sitt liv, det får vi vara med om varje gång vi firar mässa. Vi får med Symeon skåda frälsningen som Gud berett åt alla folk.